

Samota mi nevonía

Je veľmi možné, že sa tento príbeh v skutočnosti odohral úplne inak alebo vôbec alebo sa stal priamo vám a ja som bol len obyčajným pozorovateľom. Pozorujem totiž rád. Tejto činnosti sa dokážem venovať celé hodiny. Som v tom výnimočne dobrý a mám vycibrený nos ako na ľudí, tak aj na zvieratá.

Môj príbeh začal stresujúco. Aspoň podľa aktuálne platných štandardov vnímania stresu. Narodil som sa ako posledný v poradí, mama mala veľa detí a na mňa nemal nikto čas. Otca som nepoznal, bol túlavej povahy a do dediny zabľúdil len pár krát. Moja mama bola doňho blázon a nepoznala žiadne hranice. Napriek všetkým zákazom a prekážkam bola zrazu v druhom stave. Moji bratia a sestry ma nemali v láske. Bolo to doslovne cítiť. Utláčali ma, nemohol som sa ani poriadne najesť, spať mi nedovolili. A ja tak rád spím. Bol som navyše aj nemotorný a omnoho menší než oni.

Raz ma mama mlčky zobrala a odvieďla k potoku. Nechala ma tam. Samého. Triasol som sa od zimy, v bruchu mi škvrkalo a cítil som sa akoby všetko šťastie sveta naraz zmizlo. Odvtedy som mal zo samoty strach. Nebál som sa nočných netvorov, zlostných ľudí, agresívnych zvierat. Báľ som sa toho, že ostanem sám. Priznám sa, že aj neskôr som si občas aj poplakal, keď som sa ocitol znenazdajky osamote. Bol som takto opustený aspoň 3 noci, lebo si spomínam na opakujúcu sa čiernu tmú navôkol. A v mojej, vraj neprimerane veľkej hlave k telu, sa tento zážitok zaryl už navždy. Jedno ráno sa mi ktosi prihovoril. Nebol to vôbec milý hlas, ale bol to hlas. Počuť druhý hlas znamená, že nie ste sám. A pre mňa to navyše znamenal aj bonus, že sa možno najem. Jedlo bola vždy moja vášeň. Hneď po spánku.

Ten človek mal podivné gumené ruky. Prisilno ma schmatol a zacítil som čudný pach. Ako sto mokrých psov. Preniesol ma do stiesneného priestoru za mrežami. Ale mal som tam miskú s jedlom a vodou a dokonca aj mäkký vankúš. Raz za čas ma navštevovali deti. Vždy iné, vždy doširoka vysmiat. Spočiatku som sa ich báľ. Toľko zubov naraz väčšinou znamenalo nebezpečie. No deti boli ešte nemotornejšie ako ja a musel som ich ťahať na šnúre, ktorú mi obviazali okolo krku. Stále padali, vôbec sa nevedeli držať a ich chôdza bola neuveriteľne pomalá. Pravidelne chceli zastavovať a nič ich nezaujímalo, žiadne stopy, psi, okolie. Snažil som sa ich to naučiť a ukázať im všetky zákutia počas našich výjazdov po sídlisku, ale zrejme sa tiež narodili ako posledné deti z vrhu a mama na nich nemala čas učiť ich dôležitým veciam. Raz sa mi podarilo zbaviť sa toho nemožného špagáta. Tie decká strašne ťahali. Keď som sa po čase vrátil sám do môjho mrežovaného príbytku, chlapík v gumených rukaviciach na mňa kričal. Asi kvôli tomu, že jedno dieťa spadlo do blata, keď sa mi podarilo pustiť sa toho špagáta. Ale čo ja za to môžem, že je taký „nešika“? Časom som sa naučil, že áno, to ja som mohol za všetko. Keď niečo zmizlo (dobré, priznávam, ak ide o jedlo, som vinníkom väčšinou ja), keď sa niečo pokazilo, keď niekto spadol, keď niečo zasmrdelo (pardon, ale to nie je chyba, keď mi dávajú hrušky, každý vie, že hrušky nafukujú), keď padol kvetináč (neznášam mačky, zbabelo zdrhnú a potom sa škodoradostne posmievajú zo skrine), dokonca aj keď bolo zlé počasie alebo sa niekto cítil zle (nikdy sa mi nepodarilo dešifrovať, čo znamená, cítiť sa pod psa – nech pozerám, ako pozerám, nič zvláštne pod sebou nemám).

Jedného dňa sa mreže znova otvorili a dotkli sa ma staré ruky. Cítil som strach. Nie môj, cudzí. Tie ruky mali na sebe vôňu a smradu celého sveta a všetkých čias. Ruky patrili vráskavému pánovi, ktorý mal 3 nohy, jednu drevenú, no vôbec nešla dobre rozkúsať. Pán ma zobral na návštevu, ktorá trvala niekoľko dní a nocí. Každopádne to bol boháč - jeho búda mala obrovské rozmery a bola tvorená ďalšími menšími búdami. V niektorých sa povalovalo viacero vankúšov, dokonca aj vyvýšených a mal

tam aj kúzelnú miestnosť, odkiaľ vychádzali tie najkrajšie vône. Pravidelne v ranných a večerných hodinách som mal tú česť dostať pár zvyškov z tohto posvätného miesta. Rád som sedával pod stolom. Boli momenty, keď pánovi vypadol kus mäsa alebo knedle. Toto miesto pod stolom som často prechádzal jazykom, aby som našiel pár chutných zvyškov. Iba raz sa stalo, že som Schrúmal čosi malé a červené a začal som horieť. Utekal som do najmenej budy v pánovom kráľovstve a strčil som si celú hlavu do vody, ktorá plávala v nejakej čudnej stoličke. Mimochodom, účel tejto budy som nepochopil, ale pán tam rád sedával a čítal noviny. Zrejme šlo o búdu pre denný relax. V ten deň to bolo vôbec po prvýkrát, čo som videl môjho pána smiať sa. Ceril zuby, z očí mu tiekli slzy, chytal sa za brucho a stále ma hladkal. Bol som nesmierne šťastný, že sa mi ho podarilo rozveseliť.

Môj pán býval obvyčajne veľmi zamyslený a smutný. Snažil som sa ho každý deň rozveseľovať, ale žiadne červené horiace omrvinky som už viac nenašiel. Skúšal som preto viacero kúskov, ale nie všetky sa stretli s pochopením. Zrazu mi to docvaklo. Môj pán bol neuveriteľne sám! Jeho pach bol stále rovnaký, len raz za čas sa zmiešal s pachmi iných ľudí a jedla. Ani v jeho obrovskej búde nebolo cítiť cudzie pachy. Až na jeden nepatrný, strácajúci sa, ktorý tam musel byť už naozaj dávno a ukrýval sa hlboko v skrini v časti budy, kde som mal prísne zakázané chodiť. Ale čo je väčšia sranda ako občas zákaz porušiť? Nevadilo mi, že mi pán vynadal, aspoň nebol smutný, ale iba veľmi nazlostený. Mal som omnoho radšej, keď sa hneval, lebo vtedy na mňa rozprával, nesmútil a bolo to celkovo zábavnejšie.

Okrem mňa už nikoho ďalšieho nepozval na návštevu. Najprv som sa domnieval, že ma mal tak veľmi rád a nechcel, aby som stretol lepšieho pána. Časom som pochopil, že sa ľuďom vyhýbal. Na prechádzke sme sa často zrazu ponáhľali, keď sa nám niekto prihovoral alebo sme menili smer, keď sme zbadali iného človeka.

Čo bolo najzvláštnie, pán sa vyhýbal dokonca aj výťahom. A ja som mal tak rád výťahy! Tá zmes pachov, to ako sa natriasali, bože, to bola jazda. Môj pán vchádzal do výťahu zásadne len vtedy, keď sme tam boli sami. Raz stihla v poslednej sekunde nastúpiť pani s dieťaťom a môj pán sa radšej rýchlo trepal von. Bol to nebezpečný trik a aj zo všetkých účastníkov tejto jeho podivnej výťahovej hry, bolo cítiť nával stresu. Vtedy som ucítil obrovskú bolesť a nevedel som sa pohnúť. Moja labka ostala pricvaknutá medzi dverami. Pán ma rýchlo zobral na ruky a odviezol domov. Labka ma síce bolela, no zároveň som sa cítil nesmierne šťastný. Pán sa o mňa staral, hladil ma po hlave, dokonca aj v noci sme ležali vedľa seba. Boli sme v tom spolu.

Raz po obede pán ťažko zastonal, zodvihol ma a ocitli sme sa na zvláštnom mieste plného pachu psov a mačiek a granúl a liekov. V prvom momente som sa zľakol, že ma odviezol naspäť do tej hrozivej budy s mrežami. Pocíkal som sa. Neskutočne som sa zahanbil a bál. Toto sa nemalo stať, zlyhal som na plnej čiare, pre pána som už nebol dostatočne zábavný... Navyše som porušil najzákladnejšie pravidlo – v búdach sa neciká. Reakcia môjho pána bola nečakaná. Pohladkal ma za ušami. Zaplavila ma dávka enormného šťastia.

Zacítil som nový pach. Prišla akási pani a prihovorila sa nám tým najkrajším hlasom, aký som kedy počul. A zacítil som aj druhý pach. Môj pán bol v strese. Ale nie vo výťahovom typu stresu, toto bolo niečo nové, príjemnejšie. Táto pani voňala aj jemu. Veľmi som chcel, aby sme ju zobrali so sebou. Keď sme sa vrátili, pán bol veselší. O pár dní sme k tej pani išli znova na návštevu. Dovolil som jej úplne všetko, aj strkať prsty tam, kde to nie je nikomu príjemné. Môj pán znova vypudzoval iný typ vône a tentokrát aj ona!

Prešlo mnoho dní a pani som viac nevidel. Pán bol čoraz smutnejší. A ja som sa nudil. Mal som rozvinuté dva talenty – pozorovanie a zmysel pre zábavu. Odporoval som, že keď sa naposledy stal úraz, išli sme k tej voňavej pani. A naučil som sa, že niekedy bolo k zábave potrebné pridať aj herectvo. Nuž tak som začal krívať vždy keď na mňa pán pozrel a z času na čas som zakňučal. Na prechádzke som pojedol veľa trávy, aby som sa doma pogrckal. Viem, nebolo to odo mňa pekné. Ale čo nastalo potom, som nečakal. Ráno sa otvorili dvere a vošla pani. Celá búda sa rozžiarila, pán sa usmieval a ona tiež. A tie vône naokolo...

Pani k nám potom chodievala skoro každý deň, hoci som bol zdravý. Došlo mi, že už som nebol ja objektom jej záujmu. Chodievala za pánom. Tak krásne spolu voňali. Bol som celý bez seba, keď ma brali von. Naše prechádzky boli dlhšie, plné nových miest, zábavnejších ako výťahy. Ako napríklad tá obrovitánska mláka za domom, ktorá nešla vypiť, zato sa v nej ľahko behalo. Po čase som si uvedomil, že aj pani u nás ostala na dlhšej návšteve. Už tam nebol iba môj a pánov pach samoty. Bol to pach môjho najšťastnejšieho obdobia.

Môj krátky život plný pachov, krikov, emócií, kúzelných aj menej kúzelných miest, chutných aj menej chutných jedál, veľkých a malých búd, výťahov a mlák, ma naučil jedno. Nikto by nemal ostať sám. Ani jeden človek, ani jeden pes. A ak tomu tak je, mali by človek a pes spojiť sily a usilovať sa zväčšiť si svorku. Lebo mať správnu svorku, to je to najväčšie šťastie na svete.